

til Staten, saa længe er det grundlovs-mæssigt Statens Pligt at komme trængende Kirker til Hjælp.

Der har som bekendt været kirkelige Midler, hvoraf man hidtil har kunnet komme saadanne trængende Kirker til Hjælp, nemlig Roskilde Domkirkes Midler. Der har man ved en meget uheldig Administration søgt for, at disse Midler er blevet bragt ned til et saa ringe Beløb, at der ikke kan være Tale om i stor Stil at komme Kirkerne til Hjælp med det. Jeg minder om, hvordan man har smidt store Mængder af Penge ud til at opføre en Stenmur omkring Pladsen ved Roskilde Domkirke, og jeg vil igen henstille til den højtærede Minister alvorligt at tage under Overvejelse, om han ikke kan sørge for en Ordning, som gør, at saadanne Arkitektluner og Arkitektødselhed ved de store Kirker kan blive bremset. Jeg ser ingen anden Vej dertil, end at de særlige Kirkesyn ved disse store Bygninger omformes og udvides med andre Medlemmer, saaledes at Arkitekterne ikke kommer til at spille en saa afgørende Rolle. Jeg lægger dog Ansvaret for de Penge, der dér er formøblet, til syvende og sidst paa selve Kirkeministeriet.

Maa jeg paa den anden Side udtale min Glæde over den Bevilling, som Ministeriet foreslaar til Selskabet for kirkelig Kunst. Jeg haaber, at dette nye Selskabs Virksomhed maa kunne bringe noget virkelig godt frem, virke godt til vore Landsbykirkers værdige Udsmykning og navnlig, at der maa blive et godt Samarbejde mellem dette Selskab og Menighedsraadene.

Jeg skal slutte mine Bemærkninger til den højtærede Kirkeminister med at udtale Haabet om, at den Lov om Grønlands Styrelse, som blev vedtaget i forrige Samling, maa blive gennemført paa den Maade, som det var Folketingsudvalgets og hele Rigsdagens Mening, at det skulde ske paa. Det vil bl. a. sige, at de Sager, der er henlagt under Kirkeministeriet, behandles paa en saadan Maade, at det staar fast, at Afgørelsen og selve Behandlingen ligger i Kirkeministeriet, kun bortset fra de Tilfælde, hvor nye økonomiske Krav stilles. Saa vidt jeg har forstaaet, synes den i høj Grad energiske eller rettere i høj Grad enevældigt anlagte Direktør for Den Grønlandske Handel at have misforstaaet Loven og i denne Misforstaaelse at finde Støtte fra Indenrigsministeren, nemlig i Bestræbelsen for at sætte Kirkeministeriets Embedsmænd til Side og gøre Kirkeministeren til en Person, der skal referere til Hr.

Daugaard-Jensen. Dette bør ikke være Resultatet af alle de politiske Partiers enige Optræden i Grønlandssagen.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Undervisningsminister, hvis Nærværelse jeg desværre ikke kan glæde mig ved. Jeg skal først udtale min Tilfredshed med, at det i Regeringens Trontalé blev bebudet, at Undervisningsministeren endelig vil forelægge et Forslag om vort Nationalmuseums Forhold. Jeg udtaler det Haab, at dette Forslag maa blive af en saadan Art, at vi alle her i Tinget kan samles om det, og navnlig at Nationalmuseet ved Gennemførelsen af dette Forslag bliver sikret mod den Brandfare, som i Øjeblikket truer det. Jeg haaber derfor ogsaa, at man i Forslaget vil drage Omsorg for, at de konkurrerende Arkitekter faar Frihed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor Museet skal ligge, at man ikke binder dem bestemt til Planen om at benytte Prinsens Palæ, som jo utvivlsomt nok kan sikres bedre mod Brandfare, men som dog alligevel paa Grund af de smalle Gader stadig maa siges at være mindre godt sikret. Jeg kan ikke nægte, at de Planer, der har været fremme om at nedrive bl. a. den ene Side af Stormgade, vil være saa kostbare, at man alene af den Grund maa være betænkelig ved at gennemføre dem.

Maa jeg gøre opmærksom paa et andet Museumsspørgsmaal. Der er paa Kronborg oprettet et saakaldt Søfartsmuseum. Antagelig henhører dette Søfartsmuseum ikke under Undervisningsministeriet, jeg har i hvert Fald forgæves paa Finanslovsforslaget søgt efter Tilskud derfra til dette Museum. Men naar man har set den i høj Grad melerede Samling, som udgør dette Museum, saa føler man Trang til, at der maa blive truffet en lignende Ordning paa Museumsområdet som den, der er truffet paa Biblioteksområdet, nemlig at man fastsætter rationelle Bestemmelser om, hvorledes disse forskellige store Institutioner skal gøre deres Indkøb. Noget saadant paabydes af de finansielle Forhold herhjemme. Det forekommer mig ogsaa, at vi maa holde paa, at vi ikke kan lave nye og konkurrerende Museer, og det fremgaar af det Indhold, som det saakaldte Søfartsmuseum har — i hvert Fald i Øjeblikket —, at dette Museum optræder som Konkurrent til de bestaaende Statsmuseer. Det forekommer mig derfor, at der her er en Opgave for den højtærede Undervisningsministers Energi, som — det skal jeg straks komme tilbage til — paa andre Omraader har ytret sig noget uhel-